

11

Šest hodin deset minut. To jsem se dobře vyspala! Usnula jsem okamžitě a přeskočila obvyklý postelový rituál: levý bok – pravý bok – záplava myšlenek vířících v mé hlavě – zoufalství – a pak zase pěkně od začátku –, který provádím už celé roky. Vděčím za ten zázrak Richardu-Bradovi, který už nechrápe jako dřevorubec, nebo hodině jógy? Patrně obojímu. Potichu vstanu, abych nevzbudila manžela, který jakmile otevře oči, je přítulný a temperamentní.

Synovi zazvoní budík nejdřív za dvacet minut. Celý byt mám pro sebe! To se mi moc hodí. Na Adamovu radu jsem se rozhodla, že se ještě jednou pokusím o meditaci, tentokrát v domácím prostředí, kde mě nikdo nebude kritizovat. Třeba to tentokrát bude lepší?

V obýváku v bezpečné vzdálenosti od svého mazlíčka se uvelebím v tureckém sedu na koberec, zavřu oči a snažím se zvolna dýchat. Velmi zvolna. Vynoří se myšlenka (*kromě košile, na které si právě ustlal Mojito, nemám vyžehleného nic, co bych si dnes mohla vzít na sebe, a budu muset do práce v teplákovce*) a já

ji hezky pošlu na procházku na hřbetě plemenného hřebce, který má tu košili na sobě a úžasně mu sluší. S hlubokým nádechem se v duchu proháním po jemném písku na pláži. Něco těžkého mi šlape po stehnech a ztěžka na mě dosedne. Asi nějaký zatoulaný delfín. Můj čich mě rychle vrátí do reality, protože delfín funí a smrdí jako Mojito. Zachovám stoický klid hodný buddhistického mnicha, dál se soustředím na meditaci a zavedu delfína i psa do blízkého háje se zpěvavými ptáky, stoletými stromy a temně růžovými ibišky. Skloním se, abych se pokochala jejich vůní... Musel si tam ulevit nějaký nosorožec, protože nevoní, právě naopak. Otevřu jedno oko a vidím zlomyslný výraz, který Mojito nasadí, když vypustí větry.

Nevrle ho odstrčím a vstanu, abych otevřela okno. Vychází slunce. To se hodí, zacvičím si teda pozdrav slunci! Pomůže mi uvolnit ztuhlý krk... Včera jsem si stáhla video, kde jedna slečna předvádí jógovou sestavu podobnou té, kterou jsem cvičila na stáži. A tak znovu napodobuju mně teď už dobře známou pozici „psa hlavou dolů“, kdy moje ruce trpí, ale moje ego je dokáže udržet na místě déle než dvě vteřiny. Ze všech sil se snažím zaujmout správný postoj, narovnáám záda, propnu nohy a vystrčím nahoru ke stropu pozadí částečně schované pod noční košilkou, kterou Richard jen tak, zcela nevinně, položil na postel...

„Je ti něco, maminečko? Co tu vyvádíš nahá s hlavou u země?“ zeptá se mě Lucas a zívne.

Chudák pes v negližé se zhroutí na hlavu a pohotově se přikryje županem.

„Nejsem nahá. Zkoušela jsem jógu.“

„Nevěděl jsem, že se jóga cvičí v průsvitné košili,“ pochechtává se.

Neobtěžuju se s odpovědí a vstanu ze země. Sbohem protažení... Jdu si do kuchyně uvařit čaj a potom rychle do sprchy. O hodinu později si blahorečím, že jsem vstala tak brzy: nemohla jsem sice meditovat a cvičit jógu, zato byl čas umýt si vlasy, vyfoukat si je jako v kadeřnictví (marná snaha) a nalíčit se (zaručeně prošlými přípravky).

Rozhoduju se, co si vezmu na sebe, a všimnu si, že moje modrá tunika, kterou nikdy nenosím, abych si ji nezničila, na mě shlíží z ramínka pověšeného na okně. To ji musel vyžehlit zase Richard, když jsem se sprchovala. Taková dojemná pozornost! Radši bych si dnes vzala něco sportovnějšiho, ale nechci ho urazit.

Když přijdu do kuchyně na snídani, můj milovaný manžel sedí u stolu, kam vyskládal všechno, co mám ráda. S úsměvem se na mě podívá. Taky se na něj usměju, ale musím se trochu nutit: dneska ráno jsem se chtěla nasnídat v klidu sama. Nikdy bych si nemyslela, že to jednou vyslovím, ale všechny ty jeho pozornosti mi začínají vadit. Chystám se

zakousnout do namazaného toastu, když mě obejmě a něžně mi do ucha pošeptá:

„Musím jít, láska moje. Hezký den! Už se těším, až se večer zase uvidíme.“

Jeho intenzivní pohled mě rozechvěje. Fajn, můj nový Richard má taky dobré stránky... Dokonce spoustu. To se mnou není něco v pořádku!

Cestou do práce stále ještě přemýšlím, co by to mohlo být, když mi v autě přes bluetooth začne vyzvánět telefon „Ája, jupí, jupí, jej, ája, jupí, jupí, jej.“ Brr, jak já to vyzvánění nesnáším! Spěšně hovor přijmu, ani se nepodívám, kdo volá.

„Estelle? Tady máma.“

Měla jsem se podívat.

„Ahoj, mami. Jak se máš?“

„Docela dobře. Hlavně po té operaci zad.“

„Tys byla na operaci? Tos mi neřekla...“

„Nechtěla jsem tě tím zatěžovat. Nedělej si starosti, nebylo to nic vážného: vybočení páteře.“

„Prima. Jsem moc ráda, že je to lepší. Promiň, ale budu muset končit, už jsem v kanceláři. Zavolám ti později!“

„A kdy?“

„Brzo. Ahoj!“

Jakmile zavěším, zaplaví mě pocit, který se snažím celou dobu zaplašit: pocit viny, že nevolám rodičům častěji, a taky viny, kterou na mě uvalili, když Lucie odešla. Zesílím hlasitost na autorádiu

a zpívám s Madonnou jako o život písničku, která se mi kdysi moc líbila, *Like a Prayer*.

Šíleně ráda zpívám, i když ti, co mě poslouchají, nepochybně moje nadšení nesdílejí... Když jsem byla malá, snila jsem o tom, že budu kreslířka nebo malířka. A potom zpěvačka. Ale rodiče mi říkali, že to není skutečné povolání, které by mě uživilo, že musím stát oběma nohama na zemi a přestat si stavět vzdušné zámky. To jsem taky udělala. A teď už neumím zařadit zpátečku.

Dopoledne v práci nepatří k nejproduktivnějším: neustále myslím na mámu, na Richarda-Brada, na Lucase a jeho nedostatek úsilí. Ani moje snaha, aby moje myšlenky odcválaly na bujném oři někam do dále, nevyjde; ještě tu techniku dokonale nezvládám.

Mám radost, že jdeme s Kévinem na oběd. Zato on nevypadá, že by byl v pohodě...

„Joyce mi dala kopačky,“ vybalí hned a ani si nevšimne, že mám nový účes.

„Ne! Proč? Měli jste se sestěhovat!“

„No právě! Přesně z toho má strach. Tedy, aspoň myslím.“

Mám mu prozradit, co si v hloubi duše myslím já? Že nepočkal, až ji lépe pozná a porozumí jí, než jí odhalí, jak si maluje jejich společnou budoucnost? Že tím, že příliš tlačí na pilu, si kazí všechny šance na úspěch? Povzdechnu si.

„Nebyla na to připravená. Nakonec najdeš tu pravou, Kévine.“

„Skončím sám jako kůl v plotě ohlodaný kočkami.“

„Nemáš žádnou kočku.“

„No tak si adoptuju celou smečku.“

„Nejsi na kočičí chlupy alergický?“

„Jsem. Tak chápeš, že můj konec se blíží...“

U výdejního pultu se Kévin vrhne na zeleninový salát s majonézou, zapékané brambory, kachní prsa a čokoládovou pěnu. Vzpomenu si na stáž, kde jsme se učili, jak si uvědomovat, co jíme, a neudělám to co on. Stejně jako meditaci chci znovu metodu vyzkoušet ve známém prostředí s Kévinem, který to pochopí (snad). Kdoví? Třeba to bude fungovat. Ostatní vypadali přímo uneseně! Vyberu si proto strouhanou mrkev bez zálivky, rybí filet a jako přílohu svazeček zelených fazolek. Kévin, věrný svému zvyku, jenom zvedne jedno obočí, ale zdrží se komentáře. Najdeme si místo v zadní části jídelny, kde ještě není tolik lidí, a pustíme se do jídla.

„Co si o tom tedy myslíš? Mám jí zavolat, nebo ne? Můžu se pokusit ji přesvědčit, aby zůstala, ne? Protože život bez ní si nedovedu představit a... Estelle, slyšíš, co říkám?“

Já si to užívám, polykám malá sousta, předtím je jemně povaluju na jazyku tak, jak to vysvětloval Adam. Nejsem tak nervózní (a hladová!) jako na

stáží, a tak nechávám každou chuť rozvinout, zkoumám jednu po druhé a nechávám se překvapit tím, co odhalím. Ta mrkev je hotový zázrak. Nikdy mi nedošlo, jak je sladká, jemná, křupavá a zároveň se rozplývá na jazyku. Úplně božská. Pomalu přistoupím k dalšímu chodu.

„Hmhm, mňam... Ta ryba je vynikající. Lehounká jako hedvábí a...“

„Přestaň! Jídlo je stejně odporný jako vždycky!“

„A ty fazolky! Vypadají jako...“

„Jako trs trávy, který vypadl krávě z huby. Dobrá, Estelle, na co si to tady hraješ?“ zeptá se Kévin a štouchne do mě.

„Co jsi říkal?“ zareaguju, když otevřu oči.

„Co to děláš? Vypadáš jako tělo bez duše. Unesli tě snad mimozemšťani?“

„Ale ne, jen jsem se plně soustředila na vědomé jezení. Naučila jsem se to teď o víkendu.“

„Máš nějakého guru?“

„Jen se učím dávat větší pozor na to, co jím. Jíme bez rozmyslu, rychle potravu polykáme, ani si ji neprohlédneme, a zaujati vlastními myšlenkami nebo rozhovorem u stolu stěží sousto rozkoušeme. Mozek nemá čas tu informaci zpracovat. A takhle se cpeme, dokud nemáme pocit viny a méněcennosti. Víš, jak to myslím?“

„Nevím, proč bych se měl cítit provinile,“ odsekl a vidličkou nabral salát s majonézou.

„Ale já mám výčitky svědomí, hlavně když na posezení spořádám tabulku čokolády s marcipánem! Proto jsem se rozhodla, že s pomocí všech svých smyslů si budu dobře hlídat, co jím, a představ si, že se tak mnohem rychleji dostaví pocit nasycení. Měl bys to zkusit!“

„Hm... snad někdy jindy. Teď se především snažím, abych nemyslel na Joyce...“

„Ježíš, samozřejmě, promiň. Chceš si o tom promluvit?“

Otevře pusu a s povzdechem ji zase zavře.

„Radši ne. Mohl bych o tom mluvit celý den, ale na tebe čeká hromada složek, které ti Stéphan nechal na stole, a kvůli zítřejší schůzi vedení je musíš do večera vyřídit.“

S horlivostí odsouzence na smrt se vrátím do kanceláře. No tak, čím rychleji se do toho pustím, tím rychleji budu mít hotovo. Navzdory očekávání prostuduju všechny složky v rekordním čase. Podářilo se mi i dát konečnou podobu předběžnému rozpočtu na příští rok, když přijde Stéphane a informuje mě, že schůze se přesouvá na příští pondělí. Výborný... Když už se jednou namáhám, k ničemu to není. Skoro jako všechno, co v životě dělám.

Ale co to povídám! Všechno je teď jinak! Mám štěstí, že se osobně znám s kouzelným džinem, který mi může splnit veškerá moje přání, a ani u toho nemusím třít zaprášenou lampu. Jaké přání by moh-

lo zpestřit můj každodenní život? Popadnu blok, abych si svoje (skvělé) nápady zapsala:

- *ať Susie na nose naskáčí obrovské pupeny, kdykoli mi poleze na nervy (lákové, ale trochu přízemní);*
- *ať můžu jíst, co chci, a nepřiberu (kilové balení Nutelly, mňam...);*
- *ať se nemusím holit (už nikdy!);*
- *ať Mojito umí mluvit (hm... nejsem si jistá, že se mi bude líbit, co řekne);*
- *ať mám vždycky upravené vlasy (styling v jedné vteřině a bez námahy);*
- *ať se umím teleportovat do země podle vlastního výběru, když budu potřebovat pauzu (Karibik je můj!);*
- *ať mi všechno, co si vezmu na sebe, padne jako ulitě (i mini overal!);*
- *ať je uklizeno, vyžehleno a uvařeno, jakmile tlesknou do dlaní (sen...).*

Fajn, moc mě to baví, ale radši už přestanu, protože by můj seznam byl příšerně dlouhý!

O několik hodin později jsem doma. Cestou z práce mě chytla přehánka a uvízla jsem v zácpě. Shodím promočené oblečení a postavím se před zrcadlo. Chvilí se bedlivě pozoruju. Mojito, trochu vyplašeně, dělá totéž; myslím, že jsem postřehla

znehucený výraz. To, co vidím, není nejveselejší, i když mě Richard ujišťuje (pořád dokola!), „že se nemůže dočkat, až se zase ocitnu na vrcholu blaha“. Vytáhnu z kabelky seznam přání a zamírím rázným krokem k počítači...